

PROP DE VOSALTRES

L'amor de Crist ens empeny

Del 18 al 25 de gener celebrem cada any l'octavari d'oració per la unitat dels cristians. Al demanar a Déu el do de la unitat per a l'Església, ens unim a l'oració del mateix Crist durant l'última cena i la fem nostra. El Senyor es va dirigir al Pare amb aquestes paraules: «que tots siguem u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguen en nosaltres, perquè el món crega que tu m'has enviat» (Jn 17,21). Durant aquests dies també els cristians de distintes esglésies i comunitats ens reunim en oració, conscients que les nostres divisions no ajuden a què el món conega Crist, crega en Ell i l'estime.

La celebració d'enguany no pot passar per alt la commemoració del cinquè centenari de l'inici de la Reforma luterana. Aquest fet ha condicionat la història de l'Església durant l'edat moderna i contemporània. Al recordar-lo no volem fer cap judici ni dels esdeveniments ni dels protagonistes, per a determi-

nar culpabilitats o dir qui tenia raó o qui no en aquell moment conflictiu. El judici de la història competirà únicament a Déu. La commemoració de la Reforma s'ha de viure segons l'esperit del Concili Vaticà II, que en el decret *Unitatis redintegratio* afirma que «l'Església catòlica abraça amb respecte i amor fraternals» els cristians que ara neixen en altres esglésies i comunitats i en elles «es nodreixen de la fe de Jesucrist», per la qual cosa «els fills de l'Església catòlica els reconeixen amb justícia com a germans en el Senyor» (UR, núm. 3).

Aquesta actitud neix de la convicció que, malgrat els obstacles que s'oposen a la plena comunió eclesial, fora del recinte de l'Església catòlica es troben no sols mitjans visibles de salvació, sinó també «la vida de la gràcia, la fe, l'esperança i la caritat, i altres dons interiors de l'Esperit Sant» (UR, núm. 3). De fet, les situacions històriques de persecucions per les quals han passat les esglésies, tant en països de mis-

sió com a Europa, a partir del segle XIX han produït testimonis admirables de caritat envers els més pobres, i de fe i amor a Jesucrist fins

al vessament de la sang, en cristians de totes les esglésies i comunitats. Açò mostra que la vida de la gràcia traspasa les fronteres confessionals.

Per això, si en èpoques passades les actituds dominants en les relacions entre les esglésies eren de confrontació, avui tots sentim la necessitat de la reconciliació. De fet, el lema que guia l'oració d'enguany, inspirat en la Segona carta als Corintis 5,14-20 («Reconciliem-nos. L'amor de Crist ens empeny»), constitueix una crida urgent a no tornar a una dinàmica d'enfrontaments, sinó a continuar treballant sense parar per una relació fraterna cada vegada més forta i verdaera entre tots els cristians. A això ens empeny l'amor de Crist. Qui de veritat estima Jesús desitja la reconciliació entre els cristians i les esglésies. Provocar divisions és signe que no hi ha autèntic amor al Senyor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La pau anhelada (I)

L'anhel de pau està inscrit en el nucli més pregon de tot ésser humà. La pau, tal com ensenya sant Agustí d'Hipona, deriva de l'ordre, de l'harmonia de les parts. És la tranquil·litat en l'ordre. Quan hi ha un desajust o un desequilibri de forces es produeix una descompensació que altera la pau i d'aquí neix el conflicte.

Mentre hi hagi, per exemple, injustícia social, és a dir, desequilibri en la distribució dels béns de la natura, hi haurà, necessàriament, desordre i aquest desordre genera el conflicte. És un eufemisme referir-se al nou ordre del món, mentre en aquest suposat nou ordre hi ha milions d'éssers humans que no poden viure la seva existència en condicions mínimament dignes. Més que d'ordre, s'hauria de qualificar de desgavell planetari. La pau

és conseqüència del treball per introduir unitat i bé en el món. Per la termodinàmica sabem que tot tendeix, per naturalesa, al màxim desordre i a la mínima energia. La persistència de l'ordre exigeix esforç, treball, constància.

Si la pau depèn de l'ordre que som capaços de forjar amb el nostre enginy, la pau és, necessàriament, un bé efímer, perquè els petits ordres que construïm són fràgils i inconsistents i sempre estan amenaçats, tant per forces externes com internes que fan trontollar l'equilibri de les parts.

La pau és un dels béns més estimats, però, a la vegada, un dels més fràgils i precaris. Cal insistir, un cop més, que no és solament l'absència de guerra, tot i que l'absència de guerra és la primera condició per a la pau. No hi pot haver una pau

duradora, ni en l'interior dels països, ni entre les nacions, sense un permanent esforç de veritat, de justícia, de solidaritat i de llibertat¹. La qüestió no està en garantir l'ordre a través de la por o l'amenaça, sinó a partir d'un ordre just en el qual cadascú pugui ésser tractat dignament.

Quan l'ordre es manté per la força és un fals ordre, perquè no respon a la naturalesa de les coses, sinó que és imposat des de fora, per un principi de coacció que, si perdura en la seva activitat, generarà revoltes, ressentiments i reaccions virulentes.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

¹ Cf. JOAN XXIII, *Pacem in terris*, 149.

PALABRAS DE VIDA

El amor de Cristo nos apremia

Del 18 al 25 de enero celebramos cada año el octavario de oración por la unidad de los cristianos. Al pedir a Dios el don de la unidad para la Iglesia, nos unimos a la oración del mismo Cristo durante la última cena y la hacemos nuestra. El Señor se dirigió al Padre con estas palabras: «que todos sean uno, como tú Padre, en mí, y yo en ti, que ellos también sean uno en nosotros, para que el mundo crea que tú me has enviado» (Jn 17,31). Durante estos días también los cristianos de distintas iglesias y comunidades nos reunimos en oración, conscientes de que nuestras divisiones no ayudan a que el mundo conozca a Cristo, crea en Él y le ame.

La celebración de este año no puede pasar por alto la conmemoración del quinto centenario del inicio de la Reforma luterana. Este hecho ha condicionado la historia de la Iglesia durante la edad moderna y contemporánea. Al recordarlo no queremos hacer ningún juicio ni de los acontecimientos ni de los protagonistas, para determinar culpabilidades o decir quienes tenían razón o quienes no en aquel momento conflictivo. El juicio de la historia compete únicamente a Dios. La conmemoración de la Reforma debe vivirse según el espíritu del Concilio Vaticano II, que en el decreto *Unitatis redintegratio* afirma que «la Iglesia católica abraza con respeto y amor fraternos» a los cristianos que ahora nacen en otras iglesias y comunidades y en ellas «son reconocidos en la fe de Cristo», por lo que «son reconocidos con razón por los hijos de la Iglesia católica como hermanos en el Señor» (UR, n.º 3).

Esta actitud nace de la convicción de que, a pesar de los obstáculos que se oponen a la plena comunión eclesial, fuera del recinto de la Iglesia católica se encuentran no sólo medios visibles de salvación, sino también «la vida de la gracia, la fe, la esperanza y la caridad, y otros dones interiores del Espíritu Santo» (UR, n.º 3). De hecho, las situaciones históricas de persecuciones por las que han pasado las iglesias, tanto en países de misión como en Europa, a partir del siglo XIX han producido testimonios admirables de caridad hacia los más pobres, y de fe y amor a Jesucristo incluso hasta el derramamiento de la sangre, en cristianos de todas las iglesias y comunidades. Esto muestra que la vida de la gracia traspasa las fronteras confesionales.

Por ello, si en épocas pasadas las actitudes dominantes en las relaciones entre las iglesias eran de confrontación, hoy todos sentimos la necesidad de la reconciliación. De hecho, el lema que guía la oración de este año, inspirado en la Segunda carta a los Corintios 5,14-20 («Reconciliémonos. Nos apremia el amor de Cristo»), constituye una llamada apremiante a no volver a una dinámica de enfrentamientos, sino a continuar trabajando sin cesar por una relación fraterna cada vez más fuerte y verdadera entre todos los cristianos. A ello es a lo que nos empuja el amor de Cristo. Quien de verdad ama a Jesús desea la reconciliación entre los cristianos y las iglesias. Provocar divisiones es signo de que no hay auténtico amor al Señor.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

III Concurso familiar de villancicos en Benicarló

La Asociación Caudiel ha celebrado el III Concurso de Villancicos en el Mucbe con motivo de la celebración de la Navidad 2016 en Benicarló.

El presentador del acto, D. Ramón Soriano, invitaba a cantar muchos, muchos villancicos durante estas fiestas navideñas alrededor de la cuna del recién nacido. El jurado: D. Vicente Palau, D. Pablo Inglés y D.ª Mayte Ferrer valoraron las interpretaciones de los peques que actuaron con todas sus fuerzas en la consecución de los premios. El primer premio lo consiguieron los dos grupos formados por la familia Filippi-Soriano-Donoso y la familia Gallud-Arnau; el segundo, también compartido, por la familia del vibrante Centro aragonés y por el alegre Coro rociero «Aires de mi tierra» de la casa de Andalucía. Y el tercero para la familia Peña-Galdá.

¡Qué hermosa son las familias cuando cantan tanto artística como piadosamente el más gran-

de acontecimiento que ha sucedido en la historia de la humanidad!

Agradecemos la colaboración de Frutas Foix de Benicarló, de la familia Mestre-Roca de Vinarós, y de las farmacias Bengochea de Càlig y Cid de Benicarló.

Manuel Ferrer

La Rondalla dels Ports cantà a la missa del vespre de Sant Blai

Al'Eucaristia de Sant Blai, la tarda del dia 17, va cantar la Rondalla dels Ports, una formació que volen fer música tradicional de les terres que envolten els Ports de Beseit, espai compartit per Catalunya, País Valencià i Aragó.

Mn. Isaïes en l'homilia comentà l'Evangeli que acabava de proclamar. Les coses de Déu són misterioses, però si sabem confiar, ho soluciona de manera senzilla. Estem al pòrtic de Nadal i uns dies abans recordem la figura de sant Josep, home bo,

cast i prudent. Avui hem encès el quart ciri d'Advent. Aquesta última setmana abans de Nadal, intensifiquem la nostra pregària per celebrar amb goig la vinguda del Senyor.

Durant la comunió, la Rondalla tornà a actuar i al final de la Missa va cantar la nadala tradicional tortosina *Sant Josep va a buscar foc*, arplegada per Joan Moreira en el *Folklore tortosí* l'any 1934. Al final, Mn. Isaïes va agrair-los la participació.

Què bonic que les nostres parròquies estiguen obertes a tots els qui desitgen entrar-hi! Ja al carrer, la Rondalla interpretà cants populars de les nostres contrades i s'acomiadà cantant:

«Avui he anat a Missa,
que feia temps que no hi anava,
i he estat amb tant de goig,
que he sortit emocionada.»

Els feligresos de Sant Blai, molt contents, vam donar-los les gràcies amb un fort aplaudiment.

Maria Joana Querol Beltrán

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

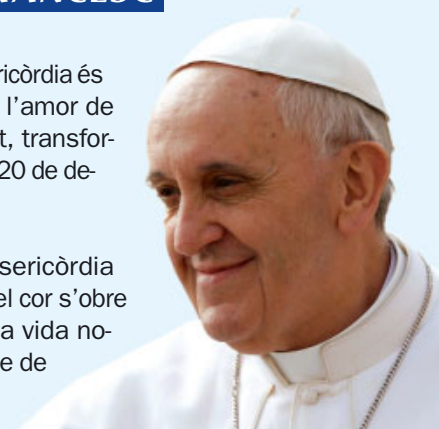

@Pontifex: «Expreso la meva solidaritat amb els migrants i amb tothom que els ajuda: acollir els altres és com acollir Déu en persona» (18 de desembre de 2016).

@Pontifex: «Res de tot el que un pecador penedit posa davant la misericòrdia de Déu queda sense l'abraçada del seu perdó» (19 de desembre de 2016).

@Pontifex: «La misericòrdia és l'acció concreta de l'amor de Déu que, perdonant, transforma i canvia la vida» (20 de desembre de 2016).

@Pontifex: «La misericòrdia suscita joia perquè el cor s'obre a l'esperança d'una vida nova» (21 de desembre de 2016).

Recepció de Nadal del Sr. Bisbe

Com tots els anys, el matí del dia 23 de desembre, el Capítol Catedral, la Cúria, els preveres de la ciutat, l'Ajuntament, les religioses i els laics representants de les diferents delegacions, moviments, associacions i institucions de la diòcesi van felicitar, en moments diferents, el Nadal al Sr. Bisbe. Acompanyat del Sr. Vicari general, ens va rebre a la sala gòtica del Palau Episcopal.

L'acte de presentació fou a càrrec de Mn. Arín i, tot seguit, el Sr. Bisbe agrai la presència d'un bon número de laics que treballen per a les seues parròquies i per a les diferents institucions de la diòcesi. Ens digué que

acabàvem de celebrar el Jubileu de l'Any de la Misericòrdia a nivell de tota l'Església, però que en la nostra diòcesi, el mes de gener, iniciaria la celebració de l'Any Jubilar de la Mare de Déu de la Cinta, amb motiu del 4t Centenari de l'Arxiconfraria, amb molts actes programats.

Hem d'evangelitzar transmetent la nostra alegria. De vegades ens queixem que som pocs, que sempre som els mateixos... però menys eren considerats en aquell temps els pastors i també més desconeguts que nosaltres.

El nostre bisbe Enrique acabà amb una cordial felicitació i que la fésim extensiva a les nostres famílies.

Abans d'acomiar-nos, els representants de les diferents delegacions, moviments i associacions, vam expressar-li al Sr. Bisbe els nostres de-

sitjos de joia i pau en aquests dies que celebrem les festes tan entranyables de Nadal.

Maria Joana Querol Beltrán

L'Hospitalitat de Lourdes celebrà el Nadal a la Residència diocesana Sant Miquel

El dissabte 17 de desembre, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes celebrà el Nadal amb els residents de Sant Miquel. És ja una tradició aquesta trobada de pregària i de festa al voltant del 4t diumenge d'Advent. Cal destacar l'assistència d'un bon grup de joves que tant ajuden en el pelegrinatge a Lourdes com en tots els actes que l'Hospitalitat organitza durant l'any.

S'inicià la celebració amb una Eucaristia presidida per Mn. Jordi Centelles, consiliari de l'Hospitalitat, i concelebrada per alguns mossens. Al final, Mn. Jordi ens digué que ens preparéssim

bé per al Nadal, deixant unes bones arrels. Amb la benedicció i l'*Ave Maria de Lourdes* que tant ens agrada cantar als pelegrins, finalitzà la celebració.

Tot seguit, l'Hospitalitat de Lourdes havia preparat torrons i begudes per a tots i vam cantar algunes nades. Quina manera més bonica de fer passar una bona estona als nostres ancians, compartint l'Eucaristia i uns dolços nadalencs!

Una bona obra envers els més desvalguts i amarada de caritat.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

- ▀ **Dissabte 28**, Tortosa, Edifici Patronat, a les 10 h, Assemblea de Mans Unides. / Vinebre, a les 12 h, Missa Estacional.
- ▀ **Diumenge 29**, Torre de l'Espanyol, a les 12 h, Missa Estacional, Confirmacions i Visita Pastoral. / Tortosa, Temple Reparació, a les 18 h, Missa Beat Domingo i Sol.

Temple de la Reparació (Tortosa)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [He 9,15.24-28 / Sl 97 / Mc 3,22-30]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora; a Tortosa: sant Francesc Gil de Frederic I Sans, prev. i mr. a Tonquín (Indo-xina, 1745), nat a Tortosa; Esposalles de la Mare de Déu.

24. □ Dimarts [He 10,1-10 / Sl 39 / Mc 3,31-35]. Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors.

25. □ Dimecres [Fets 22,3-16 (o bé: Fets 9,1-22) / Sl 116 / Mc 16,15-18]. Conversió de Sant Pau,

apòstol, camí de Damasc (Fets 9,1-22); sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. i mr.

26. □ Dijous [2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / Sl 95 / Mc 4,21-25]. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I); santa Paula, viuda i deixebra de St. Jeroni.

27. ■ Divendres [He 10,32-39 / Sl 36 / Mc 4,26-34]. Santa Àngela de Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535); a Tortosa: sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre 1840 - Gilet, València 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ).

28. □ Dissabte [He 11,1-2.8-19 / Sl: Lc 1,69-75 / Mc 4,35-41]. A Lleida: sant Valeri; sant Tomàs d'Aquino (1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.

29. ■ Diumenge vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [So 2,3;3,12-13 / Sl 145 / 1Co 1,26-31 / Mt 5,1-12a]. A Sant Feliu: sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); a Tortosa: beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris Diocesans (OP); a Lleida: sant Tomàs d'Aquino, prev. i doctor de l'Església.

Diumenge III de durant l'any

COMENTARI

Que no hi hagi divisions entre vosaltres

Triple oracle de salvació amb triple motivació nadalenca formen la profecia messiànica d'Is 8,23-9,6: Déu «enaltirà»; el poble ha vist una gran «llum»; els heu omplert d'«alegria».

Perquè heu trossejat el «jou» i les «botes dels soldats»: però sobretot perquè ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill (Is 9,5).

La perspectiva universal marca l'oracle: *El Senyor enaltirà la Galilea dels pagans.*

Davant les divisions en la comunitat mostra Pau postura crítica. *Pel nom de Jesucrist, amb autoritat, us demano que no hi hagi divisions:* buscant la unitat, que no es pot confondre amb la uniformitat ni amb la unitat.

Jo sóc de Pau, Jo, d'Apol·ló, Jo, de Quefes: les faccions dins la Comunitat tenen la pretensió de pertinença a un «líder» que de fet suplanta el rol de Crist, únic Cap de la seva Església.

Acomplint la profecia d'Is, *Jesús se'n tornà a Galilea, a Cafar-Naüm, a la regió de Zabuló.*

Dos components essencials hi ha a l'Evangelí: crida a la conversió i vocació dels deixebles.

- Ja el Baptista, ara empresonat, predicava: *Convertiu-vos que el Regne del cel és a prop* (Mt 3,2). Mt destaca la continuïtat entre la predicació de Joan i la de Jesús; Mc 1,15b, dient «Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova», subratlla la novetat de l'acollida de la Bona Nova com a motiu per a la conversió.

- La crida de Jesús als seus deixebles és un fet fonamental a la Tradició evangèlica. *Jesús veié dos germans i els digué «Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes».* La visió de Mt (i la de Mc) és teològica notant la iniciativa total de Jesús. La de Jn 1,35s és pedagògica en marcar el paper dels testimonis i la de Lc 5,1s apunta la condició d'oients dels ara cridats.

La crida vocacional té acompanyament quan *ells abandonaren les xarxes i se'n anaren amb ell.*

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 8,23b-9,3)

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

▶ Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, / qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / qui em pot esfereir? R.

Una cosa he demanat al Senyor, / i la desitjo amb tota l'ànima: / poder viure a la casa del Senyor / i vetllar pel seu temple. R.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! Sigues valent! / Que el teu cor no defalleixi. Espera en el Senyor! R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,10-13.17)

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estiguen ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo sóc partidari de Pau», «Doncs jo, d'Apol·ló», «Jo, de Quefes», «Jo, de Crist». Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangelí, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 4,12-23)

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzaret, sinó a Cafar-Naüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós.» Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.»

Tot vorejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Inmediatament abandonaren les xarxes i se'n anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se'n anaren amb ell.

I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la bona nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 8,23b-9,3)

En otro tiempo el Señor humilló el país de Zabulón y el país de Neftalí; ahora ensalzará el camino del mar, al otro lado del Jordán, la Galilea de los gentiles. El pueblo que caminaba en tinieblas vio una luz grande; habitaban tierra de sombras, y una luz les brilló.

Acreciste la alegría, aumentaste el gozo; se gozan en tu presencia, como gozan al segar, como se alegran al repartirse el botín. Porque la vara del opresor, y el yugo de su carga, el bastón de su hombro, los quebrantaste como el día de Madián.

▶ Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Una cosa pido al Señor, / eso buscaré: / Habitar en la casa del Señor / por los días de mi vida; / gozar de la dulzura del Señor, / contemplando su templo. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,10-13.17)

Os ruego, hermanos, en nombre de nuestro Señor Jesucristo: poneos de acuerdo y no andéis divididos. Estad bien unidos con un mismo pensar y sentir. Hermanos, me he enterado por los de Cloe que hay discordias entre vosotros. Y por eso os hablo así, porque andáis divididos, diciendo: «Yo soy de Pablo, yo soy de Apolo, yo soy de Pedro, yo soy de Cristo». ¿Está dividido Cristo? ¿Ha muerto Pablo en la cruz por vosotros? ¿Habéis sido bautizados en nombre de Pablo? Porque no me envió Cristo a bautizar, sino a anunciar el Evangelio, y no con sabiduría de palabras, para no hacer ineficaz la cruz de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 4,12-23)

Al enterarse Jesús de que habían arrestado a Juan, se retiró a Galilea. Dejando Nazaret, se estableció en Cafarnaún, junto al lago, en el territorio de Zabulón y Neftalí. Así se cumplió lo que había dicho el profeta Isaías: «País de Zabulón y país de Neftalí, camino del mar, al otro lado del Jordán, Galilea de los gentiles. El pueblo que habitaba en tinieblas vio una luz grande; a los que habitaban en tierra y sombras de muerte, una luz les brilló». Entonces comenzó Jesús a predicar diciendo: «Convertíos, porque está cerca el reino de los cielos.»

Pasando junto al lago de Galilea, vio a dos hermanos, a Simón, al que llaman Pedro, y a Andrés, su hermano, que estaban echando el copo en el lago, pues eran pescadores. Les dijo: «Venid y seguidme, y os haré pescadores de hombres». Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron. Y, pasando adelante, vio a otros dos hermanos, a Santiago, hijo de Zebedeo, y a Juan, que estaban en la barca repasando las redes con Zebedeo, su padre. Jesús los llamó también. Inmediatamente dejaron la barca y a su padre y lo siguieron. Recorría toda Galilea, enseñando en las sinagogas y proclamando el Evangelio del reino, curando las enfermedades y dolencias del pueblo.